

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
conselltributari@bcn.cat

Expedient: 90/23

Expedient de gestió: 2022RCAL...

Número de registre: 2022/...(1)

Recurrent: P...

Tribut: Impost sobre béns immobles

Data de presentació del recurs: 23/09/2022

El Consell Tributari, reunit en sessió de 6 de març de 2024, coneixent del recurs presentat per P..., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En la data referenciada a l'encapçalament, l'interessat interposa recurs d'alçada contra els actes que es detallen a continuació:

Acte impugnat / Rebut	Detall: Concepte	Identificador / Adreça Objecte	Import €	Període/Data
Liquidació CT2022...(a)	IMPOST BÉNS IMMOBLES	079.../ C/ P...	7.795,92	01/01/2021 - 31/12/2021

2.- La Sra. EMD..., en representació del P..., interposa recurs d'alçada contra la liquidació de l'impost referenciat, amb núm. de rebut CT2022...(b), corresponent a l'exercici 2021 per l'immoble del C/ P..., i sol·licita la suspensió d'aquesta alçada per perjudicialitat fins que recaigui sentència ferma en el recurs interposat contra la liquidació relativa al mateix immoble i a l'any 2020.

La recurrent dóna per reproduïdes les al·legacions formulades i la documentació aportada al recurs d'alçada, amb núm. d'instància 2021/...(1), interposat contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de 26/05/2021, desestimària de la sol·licitud d'exempció de l'impost sobre béns immobles de l'exercici 2020, en relació a l'immoble del C/ P..., al·legacions que es reproduïxen a continuació.

La recurrent al·lega que li correspon l'exempció establerta a la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge, doncs considera que l'article 9.2 de la LO 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics, habilita l'exempció per remissió a la citada Llei 49/2002.

L'entitat interessada aporta, per a fonamentar les seves al·legacions, certificat de l'AEAT en que s'acredita que l'entitat ha comunicat l'opció per a l'aplicació del règim fiscal especial regulat al Títol II de l'esmentada Llei 49/2002, de 23 de desembre, així com ha informat de les resolucions d'altres Administracions en que es reconeix l'exempció de l'impost sobre béns immobles pels mateixos motius que els al·legats en aquest recurs, i ha indicat les sentències de diversos tribunals que recolzen la seva interpretació de la normativa aplicable.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'informe de l'IMH es desprèn la següent relació de fets:

- En data 26/08/2022, es notifica a l'entitat interessada liquidació de l'impost sobre béns immobles, amb núm. de rebut CT2022...(a), corresponent a l'exercici 2021 per l'immoble del C/ P...

- El 23/09/2022, l'entitat interessada, mitjançant instància 2022/...(1), interposa recurs d'alçada contra la liquidació referenciada al paràgraf anterior.

- Consultada la base de dades de recaptació municipal, la citada liquidació consta pagada.

- La sentència núm. 244/2023, de 12 de setembre, del JCA de Barcelona núm. 16, ha estimat el recurs interposat per la recurrent davant la liquidació de l'IBI de l'any 2020.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la que s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, en concordança amb l'article 14.2.c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, contra els actes de l'administració municipal d'aplicació dels tributs es podrà interposar, en el termini d'un mes, el recurs d'alçada amb efectes de reposició.

Per això s'ha de considerar que el recurs d'alçada s'ha interposat en termini i correspon la seva admissió.

Segon.- La interessada en el recurs d'alçada interposat contra la liquidació de l'impost sobre béns immobles, amb núm. de rebut CT2022...(a), corresponent a l'exercici 2021 per l'immoble situat al C/ P..., sol·licita la suspensió d'aquesta alçada per prejudicialitat fins que recaigui sentència ferma en el recurs interposat contra la liquidació relativa al mateix immoble i a l'any 2020. Serà aquesta al·legació la primera que hagi de ser analitzada.

Tercer.- L'entitat interessada considera que procedeix la suspensió del procediment per trobar-se en litigi la procedència de l'exempció que havia sol·licitat. En essència, al·lega que el Jutjat del contenciós administratiu 16 de Barcelona està tramitant el recurs corresponent contra la desestimació, tant per silenci inicialment com expressa en virtut de l'oportuna ampliació del recurs, de la seva sol·licitud d'exempció formulada en relació a la liquidació de l'impost relativa a l'any 2020, motiu pel qual la interessada demana la suspensió d'aquesta alçada per prejudicialitat fins que recaigui sentència ferma.

La sentència de referència del JCA núm. 16 a què al·ludeix la interessada en el seu escrit d'interposició, ha tingut lloc amb data 12/09/2023. Respecte d'aquesta, l'Ajuntament de Barcelona ha interposat recurs de cassació en interès objectiu de Llei, a l'empara de l'article 88 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (en endavant LJCA), amb possibles efectes suspensius d'execució de la sentència recorreguda segons l'art. 91 de la LJCA. Aquest recurs està pendent d'admissió a tràmit per l'Alt Tribunal.

Per tant, en el moment processal actual, no es pot considerar que la sentència recorreguda hagi adquirit fermesa, no obstant, davant la possibilitat que la interessada insti la seva execució provisional d'acord amb l'art. 91 LJCA, s'ha d'entendre subsistent la sol·licitud de suspensió del present recurs d'alçada fins que sigui ferma la SJCA núm. 16 abans esmentada.

Segons l'article 91 LJCA:

*“1.La preparación del recurso de casación **no impedirá la ejecución provisional** de la sentencia recurrida.*

Las partes favorecidas por la sentencia podrán instar su ejecución provisional. Cuando de ésta pudieran derivarse perjuicios de cualquier naturaleza, podrán

acordarse las medidas que sean adecuadas para evitar o paliar dichos perjuicios. Igualmente podrá exigirse la presentación de caución o garantía para responder de aquéllos. No podrá llevarse a efecto la ejecución provisional hasta que la caución o la medida acordada esté constituida y acreditada en autos.

2. La constitución de la caución se ajustará a lo establecido en el artículo 133.2 de esta Ley.

3. El Tribunal de instancia denegará la ejecución provisional cuando pueda crear situaciones irreversibles o causar perjuicios de difícil reparación.

4. Cuando se tenga por preparado un recurso de casación, el Letrado de la Administración de Justicia dejara testimonio bastante de los autos y de la resolución recurrida a los efectos previstos en este artículo”.

Ara bé, aquesta sol·licitud ha de ser desestimada ja que la causa de suspensió invocada no troba suport legal al si d'aquest procediment.

Quart.- La suspensió del recurs d'alçada en matèria tributària no està expressament contemplada a la normativa específica que el regula (arts. 222 i ss. LGT –Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària– i concordants) i tampoc resulta, per a aquest supòsit concret, de les normes generals que li són d'aplicació.

Concretament, aquesta possibilitat no es troba entre els motius de suspensió del termini màxim per resoldre els procediments administratius que estableix l'article 22 de Llei 39/2015, de 1 de octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC), d'aplicació supletòria en matèria tributària per disposició expressa de la disposició addicional 1a de l'aquesta Llei. Tampoc no es troba entre els que emparen l'adopció de mesures cautelars, segons l'article 56 de la mateixa Llei.

En particular, la previsió expressa de suspensió del termini per resoldre a que es refereix la lletra g de l'art. 22 LPAC citat, en els supòsits en què “*para la resolución del procedimiento sea indispensable la obtención de un previo pronunciamiento por parte de un órgano jurisdiccional*”, no és aplicable en aquest cas. Bàsicament perquè l'IBI és un impost periòdic d'exigibilitat anual, els fets imposables del qual i, en conseqüència, les liquidacions tributàries corresponents, inclosa l'aplicació de les exempcions i altres beneficis fiscals que corresponguin a cada període impositiu, són autònoms. Sense perjudici de la continuïtat dels valors cadastrals sobre els quals es basa la gestió del tribut i sense perjudici, així mateix, de la continuïtat atribuïble al reconeixement de determinades exempcions. Una continuïtat els efectes de la qual de cap manera impliquen la suspensió dels procediments en cas de litigi o reclamació pendent sobre aquests.

Segons l'article 22 LPAC:

1. “El transcurso del plazo máximo legal para resolver un procedimiento y notificar la resolución se podrá suspender en los siguientes casos:

(...)

g) Cuando para la resolución del procedimiento sea indispensable la obtención de un previo pronunciamiento por parte de un órgano jurisdiccional, desde el momento en que se solicita, lo que habrá de comunicarse a los interesados, hasta que la Administración tenga constancia del mismo, lo que también deberá serles comunicado.”

Així mateix, l'esmentada suspensió del recurs d'alçada tampoc no resulta procedent a la llum del que disposa l'article 56 de la LPAC sobre l'adopció de mesures provisionals.

Segons l'article 56 LPAC:

“Artículo 56. Medidas provisionales.

1. Iniciado el procedimiento, el órgano administrativo competente para resolver, podrá adoptar, de oficio o a instancia de parte y de forma motivada, las medidas provisionales que estime oportunas para asegurar la eficacia de la resolución que pudiera recaer, si existiesen elementos de juicio suficientes para ello, de acuerdo con los principios de proporcionalidad, efectividad y menor onerosidad.

2. Antes de la iniciación del procedimiento administrativo, el órgano competente para iniciar o instruir el procedimiento, de oficio o a instancia de parte, en los casos de urgencia inaplazable y para la protección provisional de los intereses implicados, podrá adoptar de forma motivada las medidas provisionales que resulten necesarias y proporcionadas. Las medidas provisionales deberán ser confirmadas, modificadas o levantadas en el acuerdo de iniciación del procedimiento, que deberá efectuarse dentro de los quince días siguientes a su adopción, el cual podrá ser objeto del recurso que proceda.

En todo caso, dichas medidas quedarán sin efecto si no se inicia el procedimiento en dicho plazo o cuando el acuerdo de iniciación no contenga un pronunciamiento expreso acerca de las mismas.

3. De acuerdo con lo previsto en los dos apartados anteriores, podrán acordarse las siguientes medidas provisionales, en los términos previstos en la Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil:

a) Suspensión temporal de actividades.

b) Prestación de fianzas.

c) Retirada o intervención de bienes productivos o suspensión temporal de servicios por razones de sanidad, higiene o seguridad, el cierre temporal del establecimiento por estas u otras causas previstas en la normativa reguladora aplicable.

d) Embargo preventivo de bienes, rentas y cosas fungibles computables en metálico por aplicación de precios ciertos.

e) El depósito, retención o inmovilización de cosa mueble.

f) La intervención y depósito de ingresos obtenidos mediante una actividad que se considere ilícita y cuya prohibición o cesación se pretenda.

g) Consignación o constitución de depósito de las cantidades que se reclamen.

h) La retención de ingresos a cuenta que deban abonar las Administraciones Públicas.

i) Aquellas otras medidas que, para la protección de los derechos de los interesados, prevean expresamente las leyes, o que se estimen necesarias para asegurar la efectividad de la resolución.

4. No se podrán adoptar medidas provisionales que puedan causar perjuicio de difícil o imposible reparación a los interesados o que impliquen violación de derechos amparados por las leyes.

5. Las medidas provisionales podrán ser alzadas o modificadas durante la tramitación del procedimiento, de oficio o a instancia de parte, en virtud de circunstancias sobrevenidas o que no pudieron ser tenidas en cuenta en el momento de su adopción.

En todo caso, se extinguirán cuando surta efectos la resolución administrativa que ponga fin al procedimiento correspondiente.

En el present cas, no es donen cap dels pressupostos a què al·ludeix el precepte esmentat pel que tampoc resulta procedent la suspensió sol·licitada del recurs com a mesura provisional .

Finalment, cal dir que l'obligació de resoldre només pot ser exempcionada en els casos que estableix la normativa, doncs, com assenyala l'article el 88.5 LPAC:

“5. En ningún caso podrá la Administración abstenerse de resolver so pretexto de silencio, oscuridad o insuficiencia de los preceptos legales aplicables al caso, aunque podrá acordarse la inadmisión de las solicitudes de reconocimiento de derechos no previstos en el ordenamiento jurídico o manifiestamente carentes de fundamento, sin perjuicio del derecho de petición previsto por el artículo 29 de la Constitución.”

Cinquè.- Per la seva banda, el Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari, a l'article 4 expressa el següent:

“La formación y mantenimiento del Catastro Inmobiliario, así como la difusión de la información catastral es de competencia exclusiva del Estado. Estas funciones, que comprenden, entre otras, la valoración, la inspección y la elaboración y gestión de la cartografía catastral se ejercerán por la Dirección General del Catastro, directamente o a través de las distintas fórmulas de colaboración que se establezcan con las diferentes Administraciones, entidades y corporaciones públicas.”

Així mateix, disposa l'article 75 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) que:

- “1. El impuesto se devengará el primer día del período impositivo.*
- 2. El período impositivo coincide con el año natural.”*

I l'article 77 del mateix text normatiu diu:

*“1. La liquidación y recaudación, así como la revisión de los actos dictados en vía de gestión tributaria de este impuesto, serán competencia exclusiva de los ayuntamientos y comprenderán las funciones de **reconocimiento y denegación de exenciones y bonificaciones**, realización de las liquidaciones conducentes a la determinación de las deudas tributarias, emisión de los documentos de cobro, resolución de los expedientes de devolución de ingresos indebidos, resolución de los recursos que se interpongan contra dichos actos y actuaciones para la asistencia e información al contribuyente referidas a las materias comprendidas en este apartado.*

(...)

*5. El impuesto se gestiona a partir de la información contenida en el padrón catastral y en los demás documentos expresivos de sus variaciones elaborados al efecto por la **Dirección General del Catastro**, sin perjuicio de la competencia municipal para la calificación de inmuebles de uso residencial desocupados.”*

Per tant, en la regulació de l'IBI s'ha de distingir, per una banda, la gestió cadastral, atribuïda a l'Administració de l'Estat, relativa a la formació, la conservació, la renovació, la revisió i la

resta de funcions pròpies del Cadastre (Gerència Regional del Cadastre), sent les seves resolucions susceptibles de recurs de reposició, reclamació econòmic administrativa i, si és el cas, de recurs contenciós administratiu i, d'altra banda, la gestió tributària de l'impost, atribuïda a l'Administració municipal, relativa a la liquidació, reconeixement i denegació de beneficis fiscals, recaptació de l'IBI i a la revisió dels actes dictats en exercici de la referida facultat de gestió tributària. Igualment, resulta de la normativa transcrita que l'impost es merita anualment i que el període impositiu coincideix amb l'any natural.

Aquesta configuració legal del tribut fa que sorgeixin obligacions autònomes per a cada període impositiu de manera que la impugnació de la quota relativa a un d'ells no suposa que no pugui meritarse la corresponent a l'any següent segons la informació que figuri al padró cadastral, de forma que, en aquest cas, la impugnació de la liquidació de 2020 no impedeix, com s'ha fet, liquidar el tribut relatiu a l'any 2021 segons la informació que figura en el cadastre i sense aplicació de cap exempció, que no ha estat reconeguda a la recurrent.

El règim d'impugnació dels actes de les Administracions públiques, sense suspensió automàtica en virtut de la presumpció de legalitat que es predica de l'actuació administrativa, fa que la mera interposició d'un recurs –sigui en via administrativa o judicial– no suposa cap paralització dels efectes de l'acte impugnat, tret que es sol·liciti i es declari expressament. Concretament, l'art.14.2.i) del TRLRHL estableix que la interposició del recurs no suspèn l'execució de l'acte impugnat amb les conseqüències legals consegüents, inclusivament les relatives a la recaptació de les quotes meritades. A més, la causa que invoca no es troba recollida en cap de les causes que justificarien la suspensió de conformitat amb el règim legal establert a l'art.233 de la LGT.

Així doncs, en aquest cas, l'entitat no té reconeguda l'exempció en l'impost, per la qual cosa les liquidacions anuals de l'IBI han de ser emeses sense aplicació d'aquest benefici fiscal, sense que el fet que no s'hagi produït la resolució definitiva del recurs que es troba pendent suposi cap obstacle per a aquesta situació. No cal doncs suspendre la tramitació de l'alçada, como sol·licita la recurrent, perquè no hi ha previsió normativa que ho autoritzi ni cap motiu de fons que ho justifiqui.

Sisè.- En allò que pertoca al fons, la interessada en el recurs d'alçada que en aquest acte es resol, dóna per reproduïdes les al·legacions formulades al recurs d'alçada, amb núm. d'instància 2021/...(1), interposat contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de 26/05/2021, desestimàtoria de la sol·licitud d'exempció de l'impost sobre béns immobles de l'exercici 2020, en relació a l'immoble del C/ P... Donat que la interessada no planteja nous motius d'oposició, i es remet a les al·legacions formulades al recurs d'alçada

Consell Tributari
Palau Foronda
Rda. Sant Pau, 43-45, 1r.
08015 Barcelona
Telèfon 93 402 78 15
conselltributari@bcn.cat

citat i sobre el qual el Consell Tributari va emetre dictamen a l'expedient 1489/21, es procedeix a reproduir-ho tot seguit.

«Segon.- L'entitat interessada al·lega que li és d'aplicació el règim fiscal especial regulat en el Títol II de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de Règim Fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge, per remissió de l'article 9.2 de la Llei Orgànica, 8/2007, de 4 de juliol, de finançament dels partits polítics, a l'article 15.1 de l'esmentada Llei 49/2002.

Per tant, la qüestió de fons plantejada és determinar si la remissió duta a terme per l'esmentat article 9.2 es refereix o inclou la Llei 49/2002 i, en particular, l'article 15.1 i si aquesta llei és o no d'aplicació als partits polítics.

Per defensar la seva posició, l'entitat interessada transcriu al seu escrit de recurs fragments de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya número 4442/2020 de 2 de novembre (rec. 26/2019) dictada en un supòsit similar al que en ocupa.

Doncs bé, l'article 9 de la Llei 8/2007, de 4 de juliol, que encapçala el Títol III "Règim Tributari" disposa que:

"el presente título tiene por objeto regular el régimen tributario de los partidos políticos, así como el aplicable a las cuotas, aportaciones y donaciones efectuadas por personas físicas para contribuir a su financiación.

En lo no previsto en este título se aplicarán las normas tributarias generales y en particular, las previstas para las entidades sin fines lucrativos."

Així doncs, l'entitat recurrent considera que aquest article s'ha d'interpretar en el sentit d'entendre que "les normes previstes per les entitats sense finalitats lucratives" a les que es refereix el precepte transcrit, es refereixen directament a les normes contingudes a la Llei 49/2002, i concretament a l'article 15 de l'esmentat text legal, ja que interpreta que la redacció literal d'aquella norma amb rang de llei i naturalesa de llei orgànica no deixa molt marge pel dubte sobre l'aplicació supletòria "en particular" de les normes "previstes per les entitats sense finalitats lucratives", redactat de la norma que es correspon amb el sentit literal que s'ha de donar per l'inequívoc de la lletra de la llei, amb apel·lació a la virtualitat

de l'aforisme "In claris no fit interpretatio", a tenor del qual quan una norma és precisa i clara i no planteja discordances entre les paraules i el seu significat, no ha d'admetre's més que aquella interpretació que flueix clarament de la lletra amb descarti d'altres interpretacions que alterin el seu contingut.

Entén, per tant, que la interpretació de l'Administració, contrària a l'exposada, és incongruent i contradictòria amb la plantejada pels tribunals, la Direcció General de Tributs (en el seu informe de 30 de desembre de 2009, aportat per la recurrent) i per altres Administracions que li han concedit l'exempció ara sol·licitada.

Doncs bé, el Consell Tributari se ha manifestat sobre aquesta qüestió en diverses resolucions, Exp. 75/12 de 25 de juny de 2012 i Exp. 108/18, de 17 d'octubre de 2018, en les que argumenta la seva posició. Considera que en el títol III de la LO 8/2007 de finançament dels partits polítics es regula el règim tributari dels partits polítics (capítol I), així com l'aplicable a les quotes, aportacions i donacions efectuades per persones físiques o jurídiques per a contribuir al seu finançament (capítol II).

L'article 9.2 de l'esmentada LO, inclòs en el capítol I del títol III, preveu:

"En allò no previst en aquest títol s'aplicaran les normes tributàries generals i, en particular, les previstes per a les entitats sense finalitats lucratives".

Cal remarcar, en primer lloc, que en l'esmentat article no es fa cap referència específica a l'àmbit tributari local, ni concretament a la Llei 49/2002, sinó una remissió genèrica a les normes tributàries generals.

En el capítol I del citat títol III de la Llei de referència (article 10), es preveu que els partits polítics gaudiran d'exempció en l'Impost sobre societats per les rendes obtingudes per al finançament de les activitats que constitueixin el seu objecte o finalitat específica, i es disposa que aquestes no estaran sotmeses a retenció ni ingrés a compte. De la seva banda, el capítol II d'aquest títol III regula el règim tributari de les quotes, aportacions i donacions efectuades a partits polítics. No s'efectua cap previsió específica sobre l'IBI.

Per tant, el que disposa l'esmentat article 9.2 s'ha de posar en relació exclusivament amb el contingut del Títol III al qual fa referència, del que s'infereix que les normes previstes per a les entitats sense finalitats lucratives tenen caràcter supletori de la regulació dels supòsits continguts en l'esmentat Títol III. En conseqüència, serà d'aplicació als partits polítics de manera supletòria la normativa tributària aplicable a les entitats sense finalitats lucratives,

exclusivament en tot allò que es refereix a aspectes tals com les rendes exemptes de tributació i les no subjectes a retenció als efectes de l'Impost sobre societats, el tipus de gravamen aplicable al citat impost, i al règim tributari de les quotes, aportacions i donacions efectuades a partits polítics. No els serà d'aplicació la normativa de referència en d'altres aspectes.

Aquesta mateixa interpretació és la que es recull a la resolució de 4.02.2015 del Tribunal econòmic administratiu municipal de Madrid, que desestimà una reclamació presentada en un supòsit anàleg al que ens ocupa, precisament en un cas de sol·licitud d'exempció de l'IBI, i les argumentacions de la qual compartim,

“[...] entendemos que no cabe apreciar el reconocimiento expreso de la exención pretendida en la LO 8/2007, norma que únicamente reconoce expresamente la exención de determinadas rentas en el Impuesto sobre Sociedades, sin hacer referencia expresa alguna al IBI. Lo dispuesto en el alegado apartado segundo del artículo 9 debe ponerse en relación precisamente con el contenido del Título III al que se refiere, sirviendo así las normas previstas para las entidades sin fines lucrativos para completar con carácter supletorio la regulación de los supuestos contenidos en dicho Título III. Así, puede operar dicha remisión supletoria en el caso del procedimiento de acreditación por los partidos políticos de la exclusión de la obligación de retener en relación con las rentas que se declaren exentas en el Impuesto sobre Sociedades, tal como ha señalado la Dirección General de Tributos del Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas en la contestación a la consulta vinculante núm. V0440-08, de 27 de febrero de 2008, en la que se dice:

“Dado que el artículo 9º de la Ley Orgánica 8/2007 establece que en lo no previsto en su título III, sobre el régimen tributario de los partidos políticos, se aplicarán las normas tributarias generales y en particular, las previstas para las entidades sin fines lucrativos, y que en la normativa tributaria en vigor sobre el régimen tributario de estas últimas entidades ya existe un procedimiento referente a la acreditación a efectos de la exclusión de la obligación de retener o ingresar a cuenta respecto de las rentas exentas percibidas por las entidades sin fines lucrativos, el mismo debe ser aplicable a los partidos políticos en todo aquello que sea compatible con el régimen tributario de los mismos”.

Este es a nuestro juicio el sentido que debe darse al apartado 2 del artículo 9 de la LO 8/2007”.

Si l'objectiu pretès per la LO 8/2007 fos el reconeixement de l'aplicació als partits polítics del règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives en bloc, seria del tot innecessari l'article 10.1 de la referida LO 8/2007 referent a l'exempció de l'Impost sobre societats, ja que aquesta exempció també està prevista a la Llei 49/2002, com ho estan la de l'Impost sobre béns immobles, la de l'Impost sobre activitats econòmiques i la de l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. Noti's que aquesta interpretació del referit article 9.2 portaria a considerar d'aplicació als partits polítics no només l'exempció de l'IIVTNU objecte de controvèrsia, sinó també la de la resta d'impostos locals que preveu la Llei 49/2002.

Així mateix, no només seria d'aplicació als partits polítics el règim tributari previst a la citada Llei 49/2002, com sembla que es desprèn de la referida sentència del TSJC de 10 de novembre de 2020, sinó la resta de disposicions legals relatives a la fiscalitat de les entitats sense ànim de lucre, ja que la normativa aplicable a aquestes entitats és molt variada i complexa i no es limita a l'esmentada Llei 49/2002. Bona prova d'això es pot trobar en la “Guia d'obligacions i beneficis fiscals de les entitats sense ànim de lucre de Barcelona” (<http://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca>), elaborada de manera conjunta per l'Agència Estatal d'Administració Tributària, l'Agència Tributària de Catalunya i l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona, amb el recolzament dels Departaments d'Economia i Finances i de Justícia de la Generalitat de Catalunya, i que s'annexa al present informe.

Així mateix, a la Guia de referència es conté informació sobre la fiscalitat de les entitats sense ànim de lucre en relació als diferents tributs estatals, autonòmics i locals, diferenciant-se aquells beneficis aplicables a les entitats sense ànim de lucre en general, com poden ser els establerts en l'Impost sobre el valor afegit, Impost sobre societats, Impost sobre activitats econòmiques, Impost sobre béns immobles i Impost sobre construccions, instal·lacions i obres, d'aquells altres beneficis fiscals aplicables únicament a les entitats previstes a l'article 2 de la Llei 49/2002 i sempre que reuneixin els requisits de l'article 3 d'aquesta darrera Llei.

Per tant, i tal i com es desprèn, en particular, del dictamen del Consell Tributari de Barcelona (CTB) 108/18 de 17 d'octubre de 2018, també s'ha de tenir en compte que la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge, no és aplicable a totes les entitats sense finalitats lucratives.

Només és aplicable a les entitats incloses en la llista tancada de l'article 2, principalment: les fundacions i les associacions declarades d'utilitat pública, sempre i quan compleixin els requisits establerts a l'article 3r, i que hagin optat per l'aplicació d'aquest règim mitjançant la corresponent declaració censal tal i com ho preveu l'article 14 de la mateixa norma.

Els partits polítics no són fundacions, ni associacions declarades d'utilitat pública ni cap altra entitat esmentada a l'article 2n de la Llei, sinó associacions privades amb unes funcions molt específiques per ser instruments de representació política i de formació de la voluntat popular, regulats per la Llei Orgànica 6/2002, de 27 de juny. Els seus fins essencials giren entorn de contribuir democràticament a la determinació de la política nacional i a la participació en les institucions representatives de caràcter polític mitjançant la formació de programes, la representació i el recolzament de candidats en les corresponents eleccions i la realització de qualsevol altra activitat necessària per al compliment d'aquells fins, però no gaudiran de la naturalesa jurídica de les fundacions i encara que siguin associacions sense ànim de lucre no han estat declarades d'utilitat pública. Per tant, no estan inclosos en l'àmbit subjectiu d'aplicació de la llei 49/2002, de 23 de setembre.

Tercer.- No ignora el Consell Tributari l'existència de les sentències 242/2018, de 27 de novembre de 2018, dictada pel Jutjat Contenciós-administratiu núm. 7 de Barcelona, i sobretot l'existència de la Sentència 4442/20, de 2 de novembre de 2020 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en les quals es manté una interpretació diferent a la sustentada pel Consell Tributari respecte de les normes aplicables a l'objecte aquí enjudiciat. No obstant, respectant la fonamentació mantinguda en aquestes decisions judicials, entén l'òrgan que ara es pronuncia que l'existència mateixa de la disparitat de criteris posa de manifest les diferents solucions que, en ocasions, cap en la interpretació d'un mateix precepte. L'article 9 de la LO 8/2007, ha generat, en efecte, diferents interpretacions per part de les administracions aplicadores del mateix, tal i com es desprèn del propi expedient, i en les sentències referenciades en les quals se sustenta una decisió basada en l'aplicació del criteri literal d'interpretació que també és utilitzat pel Consell Tributari en els dictàmens en els que s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió. Aquesta situació porta a aquest Consell a mantenir-se en la seva posició sobre la base de l'aplicació de l'article 3 del Codi civil, sense oblidar que l'article 133.3 de la CE estableix un estricte principi de la reserva de llei en matèria d'exempcions que porta com a conseqüència la interpretació també estricta de les normes de remissió a altres normes jurídiques màxim quan aquestes últimes han de ser aplicades de forma supletòria. Per tot això, davant l'absència de pronunciaments no només

del Tribunal Suprem sinó d'altres Tribunals Superiors de Justícia, el Consell Tributari considera necessària l'existència d'altres pronunciaments que coadjuven a la interpretació definitiva de la norma esmentada.

Per tot l'exposat, la remissió genèrica, subsidiària i supletòria continguda a l'article 9.2 de la LO 8/2007 no permet concloure que als partits polítics li sigui d'aplicació directa l'exempció de l'impost sobre béns immobles recollida a la Llei 49/2002, i per tant, no correspon el reconeixement de l'exempció sol·licitada, procedint la desestimació del recurs interposat.»

I aquest plantejament ha estat recentment reiterat pel Consell Tributari en el dictamen, aprovat en sessió de 24 de juliol de 2023, corresponent a l'expedient 39/23 i relatiu a l'IBI del mateix contribuent i any 2022.

Per tot això, i coincidint amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.